

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 218/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. mája 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. V. a J. V., ktorou namietali porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15 Co 17/2012 z 27. septembra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. V. a J. V. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. februára 2014 doručená sťažnosť M. V. (ďalej aj „sťažovateľka“, v citáciách aj „žalovaná“) a J. V. (ďalej aj „sťažovateľ“, spolu aj „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Co 17/2012 z 27. septembra 2013 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka M. V. je žalovanou v súdnom spore o zaplatenie 534,78 € s príslušenstvom žalobcovi Spoločenstvu vlastníkov bytov a nebytových priestorov v likvidácii, so sídlom v Prešove (ďalej aj „žalobca“), vedenom Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 20 C 235/2006. Sťažovateľ J. V. je v predmetnom spore „*splnomocneným zástupcom*“ sťažovateľky. Okresný súd rozsudkom z 26. júna 2008 žalobu zamietol. O odvolaní žalobcu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Co 145/2008 z 20. januára 2010, ktorým pripustil späťvzatie žaloby, zrušil prvostupňový rozsudok a konanie zastavil. O dovolaní žalobcu rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý uznesením sp. zn. 5 Cdo 284/2010 z 15. mája 2012 zrušil uznesenie krajského súdu z 20. januára 2010. Následne krajský súd namietaným rozsudkom z 27. septembra 2013 zmenil rozsudok okresného súdu z 26. júna 2008 tak, že sťažovateľke uložil povinnosť „*zaplatiť žalobcovi 197,76 € s 8,5 % úrokom z omeškania...*“. Proti tomuto rozsudku sťažovatelia podali podnet na podanie mimoriadneho dovolania, ktorý Krajská prokuratúra v Prešove odložila.

3. Podľa názoru sťažovateľov „*Rozhodnutie krajského súdu nebolo predvídateľné a to najmä na základe neakceptovania výpisov z nášho bankového účtu..., ktoré bolo predložené do spisu... rozhodnutie krajského súdu v odôvodnení nereaguje na zásadné, relevantné námietky...*“.

Sťažovatelia tvrdia, že „*uvedeným konaním, postupom a rozhodnutím krajského súdu... došlo k porušeniu Dohovoru... čl. 6 a to práva na spravodlivé súdne konanie ods. 1...*“.

4. Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že postupom a namietaným rozsudkom krajský súd porušil ich právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušil tento rozsudok a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žiadali priznať im finančné zadosťučinenie „*v sume 1000 eur*“. Súčasne žiadali odložiť vykonateľnosť namietaného rozsudku.

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody,

reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05, I. ÚS 350/2011).

10. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

11. Sťažovatelia sťažnosťou podanou na ústavnom súde namietali porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 15 Co 17/2012-318 z 27. septembra 2013, ktorým menil rozsudok okresného súdu z 26. júna 2008 (pozri body 1, 2 a 4).

12. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje

na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

13. Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietané porušenie ich práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 15 Co 17/2012 z 27. septembra 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom dohovoru.

14. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom namietaného rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na neho nadväzujúce právne závery. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd po oboznámení výsledkov konania prvostupňového súdu sa zaoberal podstatou odvolacej argumentácie žalobcu a svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Krajský súd... (ďalej len odvolací súd), príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 212 O. s. p., zopakoval dokazovanie v zmysle ustanovenia § 213 ods. 3 O. s. p. výsluchom účastníkov, svedka A. T., prečítaním zápisníc zo zhromaždenia SVB a NB... zo dňa 29. 1. 2005, 2. 4. 2005, 22. 6. 2006 a po vyjadrení účastníkov k možnému použitiu ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. v zmysle § 213 ods. 2 O. s. p. zistil, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Súd prvého stupňa v predmetnej veci vykonal rozsiahle dokazovanie, avšak na jeho základe dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a aj k nesprávnemu právnemu záveru.

V konaní pred súdom prvého stupňa, ako aj v odvolacom konaní došlo zo strany žalobcu k rozdielnej terminológii vo vzťahu k predmetu konania, preto úlohou odvolacieho súdu bolo v prvom rade ujasniť si, na akom skutkovom a právnom základe sa žaluje zaplatenie sumy 12 999,- Sk, resp. neskôr 16 111,- Sk. Odvolací súd po zopakovaní dokazovania zistil, že žalobou podanou dňa 7. 12. 2006 sa žalobca domáhal voči žalovanej doplatenia jednotlivých súm k zálohovitým platbám s poukazom na skutočnosť, že výška zálohovitých platieb bola zhromaždením vlastníkov bytov schválená, avšak túto žalovaná neplatí, čím jej vzniká dlh.

Vychádzajúc zo znenia žaloby predmetom pôvodnej žaloby o zaplatenie 12 999,- Sk s prísl., bol nedoplatok na preddávkovaných platbách mesačných úhrad spojených s vlastníctvom a užívaním bytu. Žalobca pri podaní žaloby tvrdil, že žalovaná má nedoplatok z vyúčtovania za rok 2005, ale zároveň, že neplatí v schválenej výške zálohovité platby, čím jej v mesiaci január a február 2006 vznikol nedoplatok za každý mesiac vo výške 393,- Sk a v nasledujúcom období za každý mesiac vo výške 483,- Sk. Z tohto jednoznačne vyplýva, že žalobca nežaloval nedoplatok z vyúčtovania, keďže tento ani nebol reálne možný z dôvodu, že žaloba bola podaná dňa 7. 12. 2006, teda pred termínom realizácie vyúčtovania, ktoré mohlo byť uskutočnené po ukončení kalendárneho roka. V priebehu konania došlo k rozšíreniu žaloby aj o nedoplatok za rok 2007, čo bolo prednesené vtedajšou zástupkyňou žalobcu ako nedoplatok na nájomnom, hoci žalovaná nie je nájomníčkou bytu, ale jeho vlastníčkou. Napriek tomu, že rozšírenie žaloby bolo pripustené ako nedoplatok na nájomnom, bolo nesporné, že predmetom konania je naďalej nedoplatok na platbách, ktoré podľa tvrdenia žalobcu boli navýšené a schválené spoločnosťou vlastníkov bytov na zhromaždení. Po vstupe žalobcu do likvidácie, likvidátor na odvolacom pojednávaní dňa 3. 7. 2013 upresnil predmet žaloby ako nedoplatok na zálohovitých platbách. V zmysle zásady iura novit curia (súd pozná právo) odvolací súd dospel k záveru, že predmetom konania je nedoplatok z vyúčtovania za rok 2005, ktorý však vznikol aj z dôvodu neplatenia zálohovitých platieb v schválenej výške, čo sa v žalobe, ako aj následných prejavoch zástupcov žalobcu uvádza a nedoplatok na zálohovitých platbách za roky 2006 a 2007, hoci pri rozšírení žaloby bola použitá nesprávna terminológia tak právnu zástupkyňou žalobcu, ako aj súdom. Z uvedených dôvodov nie je možné považovať konečné prednesy zástupcu žalobcu za zmenu žaloby, ale len za jej upresnenie.

V nadväznosti na to odvolací súd nezohľadnil námietku premlčania vznesenú žalovanou v priebehu odvolacieho konania. Nedoplatky boli žalované v zákonnej 3-ročnej lehote (§ 101 Občianskeho zákonníka).

Dňa 29. 1. 2005 sa konalo zhromaždenia vlastníkov bytov žalobcu, na ktorom sa zúčastnilo 16 z celkového počtu 20 vlastníkov bytov. Na tomto zhromaždení bola schválená Správa o hospodárení žalobcu za obdobie od 1. 7. 2004 do 31. 12. 2004 a tiež Návrh hospodárenia na obdobie od 1. 1. 2005 do 31. 12. 2005. Súčasťou schváleného návrhu hospodárenia bol schválený mesačný preddavok na byty (vrátane bytu žalovanej), kde preddavok predstavoval sumu 936,- Sk mesačne. Dňa 2. 4. 2005 sa opäť uskutočnilo zhromaždenie vlastníkov bytov, kde z celkového počtu prítomných vlastníkov na zhromaždení 19, boli počtom 15 hlasov schválené platby za jednotlivé byty a nebytové priestory od 1. 4. 2005, pričom celkový preddavok za byt žalovanej bol schválený vo výške 1 083,- Sk mesačne. Po tomto zhromaždení, v dôsledku rozporov medzi vlastníkmi bytov, nedošlo už k žiadnemu schváleniu vyúčtovania za uplynulé obdobie alebo k schváleniu návrhu hospodárenia do budúcnosti. Spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov Janouškova 5007 sa stalo nefunkčným, čoho dôsledkom bol jeho vstup do likvidácie.

Podľa tvrdenia žalovanej, ako aj predložených listinných dôkazov, žalovaná za obdobie od 1. 1. do 31. 3. 2005 platila zálohovité platby vo výške 846,- Sk. od 1. 4. do 31. 12. 2005 platila žalovaná zálohovité platby vo výške 1 083 Sk,- a od 1. 1. 2006 až do 31. 12. 2008 vo výške 846,- Sk mesačne. Vychádzajúc zo zhromaždení, ktoré v súlade so zákonom (§ 14 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z.) schválili mesačné preddavkové platby aj na byt žalovanej. Odvolací súd zistil, že žalovaná za obdobie od 1. 1. do 31. 3. 2005 platila sumu 846,- Sk namiesto schválenej sumy 936,- Sk (zhromaždenia konané dňa 29. 1. 2005) a za obdobie od 1. 4. 2005 do 31. 12. 2007 platila namiesto 1083,- Sk mesačne (schválené na zhromaždení konanom dňa 2. 4. 2005) sumu 846,- Sk mesačne. Žalovanej tak za obdobie od 1. 1. do 13. 3. 2005 vznikol nedoplatok vo výške 270,- Sk, teda 8,96 eur (predpísaných 936,- Sk - platených 846,- Sk = nedoplatok 90,- Sk mesačne). Žalovaná za obdobie od 1. 1. do 31. 12. 2006 uhrádzala mesačne zálohovité platby vo výške 846,- Sk, čo oproti schválenej platbe 1 083,- Sk predstavuje rozdiel v nedoplatku 237,- Sk mesačne, teda 2 844,- Sk ročne, čomu zodpovedná suma 94,40 eur. Žalovaná aj v roku 2007 uhrádzala zálohovité platby vo výške 846,- Sk, čím je opäť vznikol dlh mesačne vo výške 237,- Sk, čo v

prepočte na rok predstavuje sumu 2 844,- Sk, teda, 94,40 eur. Celkový nedoplatok na zálohovitých platbách tak predstavuje sumu 197,76 eur.

Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome sú povinní v súlade so zmluvou o spoločenstve alebo so zmluvou o výkone správy poukazovať preddavky mesačne vopred do fondu prevádzky, údržby a opráv, a to od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Výšku preddavku do fondu prevádzky, údržby a opráv určia vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome spravidla vždy na jeden rok vopred tak, aby sa pokryli predpokladané náklady na prevádzku, údržbu a opravy spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, spoločných nebytových priestorov, príslušenstva a príslušeného pozemku, ako aj výdavky na obnovu, modernizáciu a rekonštrukciu domu. Vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome vykonávajú úhrady do fondu prevádzky, údržby a opráv podľa veľkosti spoluvlastníckeho podielu; ak je súčasťou bytu balkón, lodžia alebo terasa, pre účely tvorby fondu prevádzky, údržby a opráv domu sa zarátava do veľkosti spoluvlastníckeho podielu 25 % z podlahovej plochy balkóna, lodžie alebo terasy.

Podľa § 10 ods. 6 citovaného zákona, úhrady za plnenia sú vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome povinní mesačne vopred uhrádzať na účet domu v banke. Pri rozúčtovaní úhrad za plnenia sa zohľadňuje miera využívania spoločných častí domu a spoločných zariadení domu vlastníckmi bytov alebo nebytových priestorov v dome. Okrem služieb a prác, ktoré vlastník bytu a nebytového priestoru v dome uhrádza priamo dodávateľovi, sa za plnenie spojené s užívaním bytu alebo nebytového priestoru považuje najmä osvetlenie spoločných častí domu, odvoz odpadov, čistenie žump, užívanie výťahov, upratovanie, dodávka tepla a teplej vody, dodávka vody od vodárenských spoločností a odvádzanie odpadových vôd.

Podľa ustanovenia § 14 ods. 1 citovaného zákona, vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome má právo a povinnosť zúčastňovať sa na správe domu a hlasovaním rozhodovať ako spoluvlastník o spoločných častiach domu a spoločných zariadeniach domu, spoločných nebytových priestoroch, príslušenstve a pozemku na schôdzi vlastníkov. Oznámenie o schôdzi vlastníkov musí byť v písomnej forme doručené každému vlastníkovi bytu alebo nebytového priestoru v dome minimálne päť dní pred dňom konania schôdze.

Výsledok hlasovania oznamuje ten, kto schôdzu vlastníkov alebo zhromaždenie zvolal, a to do piatich pracovných dní od konania schôdze vlastníkov alebo zhromaždenia spôsobom v dome obvyklým.

Podľa ustanovenia § 14 ods. 2 citovaného zákona, pri hlasovaní na schôdzi vlastníkov sa rozhoduje nadpolovičnou väčšinou hlasov všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ak tento zákon neustanovuje inak. Ak počet zúčastnených vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome neumožňuje hodinu po začatí schôdze vlastníkov právoplatné hlasovanie, rozhoduje sa nadpolovičnou väčšinou zúčastnených; to neplatí, ak ide o hlasovanie podľa odseku 3, § 7a ods. 1, § 7c ods. 2 písm. i) a ods. 3, § 8a ods. 1 a 6, § 8b ods. 2 písm. i), § 10 ods. 1 a § 16 ods. 3 a 4.

Podľa ustanovenia § 14 ods. 4 citovaného zákona, prehlasovaný vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome má právo obrátiť sa do 15 dní od oznámenia o výsledku hlasovania na súd, aby vo veci rozhodol, inak jeho právo zaniká. Ak sa vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome nemohol o výsledku hlasovania dozvedieť, má právo obrátiť sa na súd najneskôr do troch mesiacov od hlasovania, inak jeho právo zaniká. Pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina hlasov pri hlasovaní podľa odsekov 2 a 3 nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome súd.

S poukazom na citované ustanovenia odvolací súd zaviazal žalovanú k zaplateniu nedoplatkov na zálohovitých platbách. Vychádzal zo zistenia, že zhromaždenia vlastníkov bytov konané dňa 29. 1. 2005 a 2. 4. 2005 zákonným spôsobom schválili mesačné preddavky v sume 936,- Sk a od 1. 4. 2005 v sume 1 083,- Sk, čo však žalovaná nerešpektovala a schválenú sumu neuhrádzala. Žalovaná po schválení týchto preddavkov nevyužila svoje právo obrátiť sa v lehote 15 dní od oznámenia o výsledku hlasovania na súd v zmysle citovaného ustanovenia § 14 ods. 4 zákona, čím sa stanovená výška preddavku stala definitívnou.

Odvolací súd považoval žalobou za dôvodnú len vo vzťahu k nedoplatkom na zálohovitých platbách do sumy 1 083,- Sk mesačne a nie až do sumy 1 329,- Sk, čoho sa žalobca domáhal. Schválenie takejto zálohovitej platby nebolo preukázané na žiadnom zo zhromaždení vlastníkov bytov a taktiež neboli schválené žiadne vyúčtovania za rok 2005, 2006 alebo 2007. Preto odvolací súd ďalšie nároky žalobcu zamietol ako nedôvodné.

Predmetom žaloby bolo aj zaplataenia úrokov z omeškania, ktorých sa žalobca domáhal diferencovane, a to vo vzťahu k nedoplatkom za rok 2005 vo výške 10 % od 1. 6. 2006, za nedoplatky za rok 2006 vo výške 10% od 1. 5. 2007 do zaplataenia a za nedoplatky za rok 2007 vo výške 10 % od 14. 6. 2008 do zaplataenia.

Podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenia veriteľa za týchto podmietok týkať aj len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškание s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Odvolačí súd v súlade s citovaným ustanovením priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške stanovenej § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ako dvojnásobok diskontnej sadzby stanovenej Národnou bankou Slovenska (účinná do 31. 12. 2008). Odvolačí súd úroky z omeškania priznal za obdobie, za ktoré tieto žalobca požadoval, keďže nemohol rozhodnúť nad rámec žaloby. Žalobca sa však domáhal zaplataenia úrokov z omeškania nad zákonom stanovenú výšku, preto vo vzťahu k výške úrokom bola taktiež žaloba čiastočne zamietnutá. Pri omeškani vlastníka bytu z úhradou zalahovitých platieb odvolačí súd má za to, že je dôvodné priznať úroky z omeškania a nie poplatok z omeškania podľa § 697 Občianskeho zákonníka, keďže vzťah medzi žalobcom a žalovanou nie je vzťahom nájomným (rozsudok Najvyššieho súdu ČR 22 Cdo 2207/2008).

V priebehu odvolacieho konania žalovaná namietala neprípustnosť žaloby ako takej z dôvodu, že táto bola podaná neoprávnenou osobou. Vo vzťahu k tejto námietke odvolačí súd uvádza, že síce žaloba bola podaná JUDr. V. S., ako zástupkyňou splnomocnenou nie štatutárnym zástupcom žalobcu, ale pani M. Na čl. 38 spisu sa však nachádza plnomocenstvo pre JUDr. V. S. od I. S., ktorý bol predsedom spoločenstva vlastníkov bytov v čase od 26. 1. 2007 do 13. 10. 2008, pričom plnomocenstvo pre JUDr. S. bolo ním podpísané najneskôr dňa 24. 4. 2007, kedy bolo predložené súdu.

Zastúpenia na základe plnomocenstva, je upravené v ustanoveniach § 24 a nasledujúcich O. s. p.. Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 O. s. p. si účastník ako zástupcu môže zvoliť vždy advokáta. Podľa § 28 ods. 1 O. s. p. zástupcovi, ktorého si účastník zvolí,

udeli písomne alebo ústne do zápisnice plnomocenstvo buď pre celé konania alebo len pre určité úkony. Pre platnosť dohody o plnomocenstve medzi účastníkom a ním zvoleným zástupcom zákon nepredpisuje obligatórnu písomnú formu. Ustanovenie § 28 ods. 1 O. s. p. stanovuje, ako sa má plnomocenstvo súdu preukázať; musí sa tak stať listinou obsahujúcou vyhlásenie účastníka, ktorým poveruje splnomocnenca svojim zastupovaním, alebo vyhlásením účastníka urobeným v tomto smere ústne do zápisnice.

Ak nebola procesná plná moc udelená osobami oprávnenými menom právnickej osoby (spoločenstva) plnú moc udeliť, ide o nedostatok riadnej procesnej plnej moci, ktorý je nedostatkom podmienky konania, ktorú možno odstrániť (§ 104 ods. 2 O. s. p.).

Tým, že predseda spoločenstva I. S. dodatočne udelil plnomocenstvo pre JUDr. V. S., došlo k zhojeniu nedostatku JUDr. V. S. konať za žalobcu a došlo tak k schváleniu tých úkonov urobených v konaní zástupkyňou žalobcu, ku ktorým došlo predtým (R 12/1995).

V závere považuje za dôležité odvolací súd zdôrazniť, že výkon práv žalovanej ako vlastníčky bytov a ako osoby oprávnenej využívať aj služby spojené s vlastníctvom bytov, musia byť v súlade s ustanovením § 3 Občianskeho zákonníka, teda s dobrými mravmi. Súladným s dobrými mravmi môže byť len taký výkon práv, ktorý nie je realizovaný na úkor práv iných osôb, teda v danom prípade ostatných vlastníkov bytového domu a spoluvlastníkov spoločných častí a zariadení. Z predmetného konania vyplynulo, že žalovaná je jedinou vlastníčkou bytu, ktorá sa podieľala na úhradách do spoločného fondu, prípadne na úhradách na služby spojené s vlastníctvom bytov nižšou sumou, než ostatní vlastníci. Prisvedčiť takémuto konaniu aj rozhodnutím súdu by bolo zjavne nespravodlivým a v rozpore s dobrými mravmi.

S poukazom na uvedené odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle ustanovenia § 220 O. s. p. tak, že žalobe čiastočne vyhovel a čiastočne ju zamietol.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 2 v spojení s § 142 ods. 2 O. s. p. a náhrada trov konania nebola priznaná ani jednému z účastníkov. Tak žalobca, ako aj žalovaná boli totižto čiastočne úspešní, preto bolo vyslovené, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov konania právo.“

15. Ústavný súd zastáva názor, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov

viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

16. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery

napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

18. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody uvedené krajským súdom v napadnutom rozhodnutí sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

19. Vychádzajúc zo zistených skutočností, ako aj z konštantnej judikatúry ústavného súdu spojenej s posudzovaním dodržiavania zásad spravodlivého procesu dospel ústavný súd k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Vo vzťahu k sťažovateľovi J. V. ústavný súd poznamenáva, že tento nebol priamym účastníkom konania v posudzovanej právnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 20 C 235/2006, kde vystupoval v procesnom postavení „*splnomocneného zástupcu*“ sťažovateľky M. V.

Keďže sťažovateľ J. V. nemal v napadnutom súdnom konaní procesné postavenie účastníka konania (nebol odporcom), nemohol v tomto konaní z tohto postavenia uplatňovať procesné práva a plniť procesné povinnosti náležiacie len účastníkom konania.

Z toho dôvodu nemohlo v posudzovanom konaní dochádzať k porušovaniu jeho základných práv alebo slobôd (napr. II. ÚS 205/04, III. ÚS 281/2012).

Pretože sťažnosť ústavnému súdu podal sťažovateľ, ktorý nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie sťažnosti, ústavný súd dospel k záveru, že ide o sťažnosť podanú neoprávnenou osobou, a preto ju (v tejto časti) pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne pozri napr. II. ÚS 564/2011, IV. ÚS 48/2012).

21. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za dôvodné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov (bod 4).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2014